

תת"ע 8841/02/16 - מדינת ישראל נגד איתן מוטעי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8841-02-16 מדינת ישראל נ' איתן מוטעי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איתן מוטעי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 21.6.15, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 2.5.16, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל אלעד בירנצווייג, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ושכתוב הנסיבות, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 21.6.15, בסמוך לשעה 15:38, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בשדרות רוקח, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו בסמוך לבית מספר 73, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, בגובה החלון הקדמי של הרכב. העד החל בנסיעה אחרי רכב הנאשם ובצומת הראשון, עמד לצדו והבחין בטלפון הנייד, בצבע לבן, מונח על הכיסא הימני, הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא נגעתי בטלפון יש לי אוזניות. אני מתחנן אליך איזה בן אדם". בהמשך, לאחר רישום הדו"ח, הוסיף הנאשם ואמר: "הפלאפון שלי בצבע אפור. אתה לא ראית אותי נוגע בטלפון גם כשבאת לחלון. סתם נתת לי את הדו"ח ואתה יודע את זה".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך עשה שימוש בטלפון הנייד רק באמצעות אוזניה המחוברת אליו, כפי שהוא נוהג תמיד והטלפון הנייד היה מונח על הכיסא לצדו. עוד טען הנאשם, כי מהמרחק בו הבחין בו העד, לא ניתן היה לראות כי אוחז טלפון נייד וכי צבעו של הטלפון הוא אפור ולא לבן.

עמוד 1

לשיטת הנאשם, כיוון שבמהלך הנהיגה, הוא לא משתמש בטלפון הנייד לצורך שיחות יוצאות אלא רק נכנסות, אין לו צורך בדיבורית.

בהמשך, הוזהר הנאשם, לבקשת התובעת, מפני הרשעה בעבירה נוספת, על תקנה 169 לתקנות התעבורה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, נתיב נסיעת רכב הנאשם, אופן אחיזת מכשיר הטלפון הנייד על ידי הנאשם, בידו הימנית ובגובה החלון הקדמי וכן, שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו, כאשר עובר לעצירת הרכב, הבחין בטלפון הנייד מונח על כיסא הנוסע הקדמי.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה, לטעמי, בחקירה נגדית.
3. גרסת הנאשם, מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. מי שבוחר לעשות שימוש בטלפון נייד ברכב, שלא באמצעות דיבורית ומבלי להניחו, כמצוות תקנה 28 (ב) (2) לתקנות התעבורה-: "**באופן יציב המונע את נפילתו**", תוך שהוא מניח אותו על הכיסא לצדו ומחבר אליו אוזניות, קשה להניח כי אינו נדרש, כפי שטען הנאשם, גם לאחוז את הטלפון או לגעת בו, מעת לעת ומכאן, שלא אוכל ליתן אמון בגרסת הנאשם.
4. ממילא, כפי שעולה מלשון התקנה לעיל, די בכך שהטלפון הנייד לא הונח באופן יציב, כעולה מגרסת הנאשם עצמו, כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ולא ייתכן חולק, כי טלפון נייד המונח על כיסא הנוסע, עלול להישמט ממנו, כאשר הרכב פונה, סוטה או בולם וכאשר הטלפון מחובר באוזניות אל אוזניו של הנאשם, גדלה הסכנה להיסח דעת, פי כמה וכמה.
5. בנוגע להרשעה בעבירה על תקנה 169 לתקנות התעבורה, הרי שעל פי **רע"פ 3237/99 לוי** **נגד מדינת ישראל**, אין איסור להשתמש באוזניה אחת, כל עוד לא תיקן המחוקק את לשון התקנה ואסר על כך באופן מפורש. הנאשם עמד על כך שהוא עושה שימוש באוזניה אחת בלבד והעד לא התייחס לסוגיה זו כלל ולכן, לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת זו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ו, 29 מאי 2016, במעמד ב"כ המאשימה.